

Gedicht Hauswaldquelle

Von Gerhard Hopp

Es gluckst und blubbert aus dem Stein -
„Oh Mensch, ich will dir Labsal sein.
Drum zwäng ich mich in harte Rinnen,
wo ich ende, da magst du dich besinnen.“
Ergriffen stehst du hier am Ort,
die Ahnen dein, sie mussten fort.
Nun bist du selbst hier eingekehrt,
dem Ort, nach dem dein Herz sich hat
verzehrt.
Hier findet deine Seele Ruh.
Doch du musst du weiter immerzu,
bis du ganz leise und ganz sacht,
den letzten Schritt zu Gott gemacht.
Dies Wasser gab dir Lebenskraft,
doch Gott allein dir Frieden schafft.

Übersetzung Jitka Tahedi

VMÁČKLÝ DO KAMENNÝCH ŽLÁBKŮ SI ZDE
TIŠE BUBLÁM
- PROTO ČLOVĚČE POSTÚJ NA SVÉ CESTĚ -
JSI ZVÁN!

VRACÍŠ SE NA MÍSTO, ODKUD MUSELI TVÝ
PŘEDCI ODEJÍT,
NA MÍSTO PO KTERÉM TVÉ SRDCE TOUŽILO,
NA MÍSTO S BOHEM SPOJENÉ,
NA MÍSTO, KDE I TVÁ DUŠE OKŘEJE.

STOJÍŠ ZDE V ÚŽASU TICHÝ A KLIDNÝ VSTRÍC
BOHU,
PIJEŠ TUTO ŽIVOTNÍ SÍLU DÁVAJÍCÍ VODU,
A CÍTÍŠ , ŽE POUZE BŮH TI POMŮŽE K
ŽIVOTNÍMU KLIDU.